Magyar Hüperión

„REND A LELKE MINDENNEK”

Interjú Orosz Mihály Zoltánnal, Érpatak polgármesterével

Érpatakra más települések, tájegységek és országok képviselői, szakemberei is ellátogatnak, hogy helyben tanulmányozzák az „érpataki modell” megvalósulását. Tervezi-e, hogy e mikroközösségben kialakított rendet megpróbálja megvalósítani makroközösségi szinten is?

Amennyiben igen, milyen módokat, lehetőségeket lát erre? Keresi-e a kapcsolatot más településekkel, tájegységekkel, avagy megelégszik saját portájának „Tiszta udvar, rendes ház” voltával?

Az Érpatakon kikísérletezett módszertan és jó gyümölcsöket hozó gyakorlati rend mikroközösségben már jól működik. Makroközösségi szinten is megvalósítható, a helyes elvek miatt ott is jó gyümölcsöket hozhat. Életem mindig a helyes elvek meglátása-feltárása, s mielőbbi adaptálása, gyakorlatba ültetése volt. Ehhez képest nem mellékes, de másodlagos, hogy milyen hatósugarú horizontális szinten. Természetesen, ha megadatik életemben az a lehetőség és feladat, hogy makroszinten is megvalósíthassuk, akkor szívesen részt veszek ebben. De feltételekkel, mert az összefüggések, az ok-okozati kapcsolatok, az elvrendszer megismerése szükséges a csapattagok részéről. Ugyanis ezek nélkül nem várhatók hatékony eredmények. Az első lépés a makroközösségi megvalósulás felé az Érpataki Modell Országos Hálózatának létrejötte volt.

Ön a közösségbomlasztó elemeket választás elé állította: vagy felhagynak addigi tevékenységükkel, és integrálódva a közösség dolgos, hasznos tagjaivá válnak, vagy elköltöznek, esetleg börtönbe kerülnek. Sokan a távozást választották.

Mit gondol arról, hogy mindez csupán egy komolyabb probléma „szőnyeg alá söprése” volna, hiszen ezek a „vérbűnöző” elemek máshol folytatják tevékenységüket az országban…

Az elsődleges cél természetesen a közösségromboló személyek maradandó erejű és tartós megváltoztatása. A megrögzött bűnözők elűzése csak lokális szinten jelent megoldást, puszta odébb állásuk nem megnyugtató eredmény. Ez a legkevésbé kívánatos. A megváltozni nem akarók esetében ennél sokkal jobb a börtönbe záratásuk.

Az „érpataki modell" ismertté lett, működő példát állított az irányító pozícióban levő jelenlegi szakpolitikusok elé. Milyen javaslattal élne egy nagyobb lélekszámú, mondjuk nyolcvanezer fős települést illetően, ahol a kisebbség önmagában is megosztott, s egyes csoportjai egymás ellen is „háborút" folytatnak?

Az elvek és a módszerek nem változnának a méretek miatt. Ilyen esetekben egy briliáns apparátust kell kiépíteni a méretek kezelése érdekében. Az apparátusban közjogi frontharcosokat kell tenni vezető pozíciókba, és el kell várni, hogy ilyen emberekből szervezze meg a saját beosztottait. Majd e közjogi frontharcosokból álló csoportot csapatkötelékbe kell szervezni.

Polgármester úr módszere, mint az eddigi gyakorlat során megmutatkozott, kétséget kizáróan hatékony és működőképes. Mit gondol, mi az oka annak, hogy megoldásai nem tudnak elterjedni az országban, azokon a területeken sem, ahol létfontosságúak lennének?

Az ok az, hogy a hatékony alkalmazáshoz szükség van a spirituális erők világában bizonyos fontos ok-okozati összefüggések megértésére. Szükséges a megfélemlíthetetlenül bátor harcos lovagi attitűdjének a megléte is. Valamint előrehaladott ismeretek kellenek egy metafizikai meghatározottságú és a spirituális megvalósítással erősen összefüggő elvrendszer vonatkozásában.

Számot vetett azzal, hogy a jelenkori, sötétség uralta és irányította „való világban" teljesen egyedi eset marad az Ön modellje? Afféle „rezervátum" – Önt pedig elszigetelik és don quijotei szélmalomharcot kell folytatnia?

Ez is előfordulhat a modell külső világban való megnyilvánulása vonatkozásában, de a benső spirituális és metafizikai realizáció szempontjából ez másodlagos. A lényeg, hogy e modell egy spirituális realizáció külső megnyilvánulása és rituáléja.

Egy interjújában a következőket mondta: „A lovagi út lényege a harc útja, a bátorság vállalásának és a félelem legyőzésének speciális és módszeres életrituáléja, olyan rituális életforma, mely a próbatételek és határhelyzetek tudatos keresésén és az azokban való helytálláson keresztül a harciasságnak mint alapkvalitásnak egy transzcendens erővé való transzmutálása révén a lélek megtisztulását és benső felszabadulását igyekszik megvalósítani (…) a halálra való méltó felkészülés céljából." Milyen lehetőségeket kínál a mindennapi politika e határhelyzetekben való helytállásra? Mondana néhány konkrét és személyes példát?

Nem tartom helyesnek a politika síkján való mozgást, a (párt)politikusok szemléletmódja szerinti gondolkozást, helyette úgy tekintek a mindennapokra, mint kihívásokra, próbatételekre, melyekben az igazságot, a fényt, a törvényt és a szabadságot kell képviselni és minél teljesebben megvalósítani, a mindennapi létezés szövetébe kitörölhetetlenül beírni. A mindennapok szituációi is a fény és a sötétség harca, a rend és a káosz erőinek küzdelme, az építés és a rombolás erőinek párbaja, a megváltás és a kárhozat erőinek játéka. Ebben a harcban, küzdelemben, párbajban, játékban az igazság oldalára kell állni. A „fény" győzelmét kell diadalra segíteni úgy, hogy közben – egy benső szakrális rend szerinti spirituális megvalósítás útján – az emberi lét igazi célja, az Isten rendelése szerinti égi üdvösség megvalósításában napról napra előrébb jussak.

Polgármesterként, egy település felelős vezetőjeként nem vagyok közömbös a település élete és tagjainak lelki fejlődése iránt. Jelenlétem és szellemiségem mindig egy speciális értékduál szerinti megközelítést képvisel: épít vagy rombol. Az adott szituációban, a jelenben az adott megnyilvánulás az építés vagy a rombolás jegyében áll-e? Ez az értékduál önmagam számára befelé és felfelé megfogalmazva természetesen másként

Sárkányölő Szent György új szobra Érpatakon

jelenik meg, mert ekkor, pontosítva, már azt jelenti, hogy üdvrend szerinti, vagy üdvrend ellenes – mindent, mindig döntően akcionalitásában és hatóereje vonatkozásában vizsgálva.

Milyen elveket, eszméket, ideákat tett a magáévá és képvisel az említetteken kívül? Hogyan alkalmazza azokat napi tevékenysége során? Hogyan alkalmazhatók ezek az elvek a végtelenül sötét jelenkori politikai/ideológiai berendezkedés minden szinten jelentkező támadásai közepette?

Életem döntő és kardinálisan meghatározó, komplex eszmerendszere az örökérvényű szellemi hagyományokra épül. Ezek számomra hangsúlyos eleme a heroikus életszemlélet, valamint az ezzel szoros összefüggést mutató a lovagok és harcosok ideája. Ennek van néhány fontos tétele, amelyek alapvetően különböznek a mai (nyárs)polgári etikától. Nevezetesen, hogy a legnagyobb bűn – a gyilkosságot is meghaladóan – az árulás. Valamint az, hogy az ellenséggel nincs megalkuvás, nincs meghátrálás, csak harc. Harc a végső győzelemig, s a legreménytelenebb helyzetben sincs megadás, hanem csak a legveszélyesebb megoldás, vagyis az életet kockára tevő kitörés, ha kell, a hősi halál.

Nem érzi a veszélyét annak, hogy a mindennapok csatározásai során benső útja, úgymond a szellemi épsége forog kockán?

Egy igazi harc során mindig komoly tétek forognak kockán. Mindig nagy a tét. De a rítusként megélt harc nem gyengítheti az embert és nem veszélyeztetheti az ember szellemi épségét.

Egy spirituális út lényege a szellemi épség fokozása, a tudati élet fejlesztése és iskolázása.

Megvalósíthatónak tartja-e a politika magasabb szellemi vetületének megismertetését szélesebb körben is, gondolunk itt jobboldali politikusok körére?

Az ideológusok, a tanácsadók és az operatív vezetők részére mindenképpen kötelező lenne; az alsóbb szinten pedig olyan szintű megismerésre lenne szükség, hogy ne legyenek megtéveszthetők, hogy a megkülönböztetés bölcsessége kellően intenzív legyen, hogy fel tudják ismerni, kiket kell követni, és hogy teljesen elköteleződjenek. Ezek hiánya ugyanis súlyos problémákhoz vezet. Matematikatanári végzettségem okán egy matematikai példával világítanám meg a kérdést. Azok, akik tudnak összeadni és kivonni, esetleg szorozni és osztani, vagyis akik ismerik a matematika alapműveleteit, és semmi egyebet, sokszor gondolják úgy, hogy amit tudnak, az minden feladat megoldásához elegendő. Vannak azonban olyanok, igaz jóval kevesebben, akik ismerik a sinus és cosinus, a tangens és cotangens számításokat is, vagy tisztában vannak a differenciálszámítás magasabb dimenzióival. A tudatlanság ott válik pusztítóvá, amikor azok, akik csak az elemi műveleteket ismerik, árulással vádolják a magasabb hatványú műveletek ismerőit és alkalmazóit. Ezt feltétlenül ki kell küszöbölni. A politika nyelvére lefordítva, a gazdasági szakértők és a reálpolitikusok nem vádolhatják a politika és a nemzet elárulásával a jelenlegi politikai harc mélyebb összefüggéseit – az okkult háború mélystruktúráját – ismerőket és az abban harcolókat, csak azért, mert ezekről a lényegi szintekről, ahol a valódi küzdelem folyik, halvány sejtelmük sincs.

„A mindennapi életben, a mi joggyakorlatunk során nem a szigor a leginkább uralkodó elem, hanem a következetesség, s ezen túl óriási hangsúlyt kap a szemléletmódbeli korrekció és a lelki-tudati ráható nevelés.”

Ön Érpatak, a modell alapjául szolgáló község mottójául a „Rend a lelke mindennek” szólást választotta. Létezik azonban egy másik mondásunk is: „A vér nem válik vízzé.” Nem gondolja, hogy a vér szava előbb-utóbb felülkerekedik a jelenleg törvénytisztelő, megfékezett lakosokban? Milyennek látja a vér és a rend kapcsolatát magasabb síkon?

A mindennapi életben, a mi joggyakorlatunk során nem a szigor a leginkább uralkodó elem, hanem a következetesség, s ezen túl óriási hangsúlyt kap a szemléletmódbeli korrekció és a lelki-tudati ráható nevelés. Azt gondolom, hogy ezek tartós sikerünk titkai. Azon személy vonatkozásában, akinek esetében a vér szava, vagyis a testi vonatkozások dominanciája olyan erős, hogy semmilyen lelki és főként szellemi erő dominanciáját nem engedi meg, ott nekünk, mint az állam képviselőjének, a jog erejével kikényszerített erkölcsi-lelki törvényeket pótolnunk kell. Mégpedig azért, hogy törvények által pótoljuk a személyiségben hiányzó szellemi vonatkozású dominanciát. Amennyiben ez sikertelen, akkor ilyen személyek esetében szankció erejével és a szigorú börtönök segítségével kell kőkeményen korlátozni az állati működést, vagyis a testi jelleg tombolásának kereteit.

Milyen lehetőségeket lát a jelenlegi hazai radikális mozgalmak előtt? Miben látja e mozgalmak legnagyobb hibáit?

A mai radikális mozgalmak előtt óriási lehetőségek vannak, mert ezek lennének alkalmasak az okkult háború jelen szituációja közepette megtestesíteni az erőt, amely szükséges a háttérhatalmak elleni küzdelemben, és a hazai kollaboránsok elbátortalanításához. De ezen

Orosz Mihály Zoltán

mozgalmaknak sajnos van egy óriási hiányosságuk, amely megbocsáthatatlan: az igazi, vagyis a szakrális és metafizikai tudás hiánya. Ugyanis szerintem a tettek gyümölcseinek megszületését meg kell előzni a tudás virágainak. Megfelelő tudás birtokában meglesz e mozgalmak égi vezetettsége, így igazi spirituális ereje, melyek a győzelem nélkülözhetetlen zálogai.

Óriási hiányosság azonban a nemzeti oldal meghatározó és/vagy önjelölt vezető személyiségei vonatkozásában, hogy többen is teljes érzéketlenséget tanúsítanak nagyon fontos közösségi erények iránt: *1.)* a csapatkötelékbe való szerveződés, *2.)* a szinergikus együttműködés, *3.)* a hierarchikus kapcsolatrendszerben (alá-fölérendelődés, parancs-engedelmesség, hűség-felelősség relációkban) való organikus működés követelményei iránt. Ez sokszor oly mérvű, hogy szinte patologikus szintre való alászállottságú és rendkívül destruktív jellegű, ellentétben a napjainkban szemünk előtt zajló neoliberális és baloldali erők kirajzolódó összefogásával. Az utóbbi egyértelműen bizonyítja, hogy a baloldal óriási nézetkülönbségei, valamint az egymástól való undorodások ellenére, céljai elérése érdekében felül tud kerekedni azokon. Fegyelmezettségről tesz tanúbizonyságot és megpróbál maximális mértékben összefogni, úgy, hogy az összes liberális és baloldali erőt szövetségbe integrálja. Ezzel szemben a nemzeti oldalról hiányzik a különböző irányzatok közötti erőegyesítés, a *synergia*, az okkult háború természetének, valamint a közjogi harc elemeinek, fogásainak, módszereinek az ismerete, készségszintű alkalmazása.

Ön szerint a királyság vagy a monarchikus államrend ideájának igenlése óhatatlanul – egy stupid kifejezéssel élve – „Habsburg-imádatot, „labancságot" jelent ma Magyarországon?

Nagyon szánalomra méltó az, aki ilyen ostobaságokat tud elképzelni és terjeszteni. Minden tisztességesen gondolkozó jobboldali embertől távol áll a történelmi személyek és uralkodók irracionális „imádata", ugyanakkor nagyon is közel a történelmi korok eszmeiségének, meghatározó személyeinek, azok tulajdonságainak s tevékenységének éles vizsgálata és a hagyományos alapelvek fényében történő értékelése. Egy fontos módszer szerint a különböző hagyományok, vallások, kultúrák, államformák és társadalmak vizsgálata során nagy erőfeszítéseket kell tenni az ezekben működő ős-örök (vagyis mindig időszerű) metafizikai értékrend – mint koherens, kompetens és konzekvens eszme- és alapelvrendszer – megragadására és felmutatására. Ezt úgy kell tenni, hogy az esetleges és éppen aktuális tér-idő adta feltételrendszerektől

(mint formai megnyilvánulásoktól) való megkülönböztetés bölcsességének a kimunkálására is kiemelt hangsúlyt fektetünk. Pontosan azért, hogy például a szakrális államforma mint a királyság vagy az uralkodóiság (mint létminőség) soha feledésbe ne vesszen, és ez az égi példa, mint a társadalomban megvalósítandó ősképsoha ne legyen összetéveszthető a különböző korokban és a különböző helyeken megnyilvánuló vetületeivel (mint esetleges formákkal és időbeli képviselőivel). A lényegnek mint égi-metafizikai ősképnek az összetévesztése a térbeli és időbeli formáival mint szubsztanciával (az adott térbeli-időbeli feltételek között megnyilatkozó formai vetületekkel és megnyilvánulásokkal), olyan súlyos szemléletmódbeli torzulásokhoz és tudati elsötétülésekhez vezet, amelyeket egy spirituális és ebből levezethető politikai úton járó, a közéletben államférfiként tevékenykedni akaró személy nem engedhet meg magának. E szemléletbeli degenerációk a szellemi út és a közéleti aktivitás során nagyon súlyos károkat tudnak okozni az amúgy is erősen meglévő tudati és a közjogi zűrzavar tovább fokozása és sajnálatos erősítése vonalán (mind a téves nézeteket vallók, mind az általuk befolyásolt közösség vonatkozásában). Az ideákat összemosni a tér és idő szabta konkrét megnyilvánulási formákkal, úgy az államforma, mint az uralkodó, és például a keresztény vallás vonatkozásában, a nem-értés és a tudati zűrzavar egyértelmű megnyilvánulása, melyet nem fokozni, hanem eloszlatni kell.

Közbevetőleg megjegyezve: a Jobbik Magyarországért Mozgalom kapcsán Vona Gábor tekintetében a személyes ismeretség és – úgy vélem – a kölcsönös tisztelet hatja át kapcsolatunkat. Ugyanekkor a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Jobbik-vezetés néhány tagja tekintetében az az álláspontom, hogy a Jobbik plakátjainak és szórólapjainak az érintésére is méltatlanok, és előbb vagy utóbb távozniuk kell ezekből a pozíciókból, mert nincsenek a helyükön és nem csak a Jobbikra, hanem az egész nemzeti oldalra folyamatos szégyent hoznak alkalmatlanságuk és tehetségtelenségük miatt. Nekik hátrébb kell állni a sorban, a tehetségesebbeknek pedig előrébb kell kerülniük és nagyobb befolyással kell rendelkezniük. E véleményem következetes képviselete miatt a tehetségtelen politikusok kellően gyűlölködnek ellenem és sok szempontból az ellenségüknek és Jobbik-ellenesnek tekintenek. Velük ellentétben például a borsodi Jobbik vezetőkkel szoros és baráti a kapcsolatom, s egy hatékony együttműködés keretében maximálisan támogatom a munkájukat, mert igyekeznek kompetencia-, teljesítmény- és érdemelvű alapon újjászervezni és működtetni a megyei Jobbikot. Szerintük én egyértelműen Jobbik melletti vagyok. Mindebből, aki akar, engem be tud állítani egyoldalúan Jobbik-ellenesnek, és be tud állítani egyoldalúan Jobbik mellettinek is.

Ugyanilyen attitűddel és primitív egyszerűsítési szándékkal, a belső tartalomra való tekintet nélkül lehetne közelíteni és kényszeríteni állásfoglalásra a Karácsonnyal, a kereszténységgel, az iszlámmal stb. kapcsolatban is. Például: ha Karácsonyon fenyőünnepet és *shopping*olást értünk, akkor egyértelműen Karácsony-ellenes vagyok; ha Karácsonyon Krisztus születését értjük, akkor egyértelműen Karácsony-párti vagyok. Ha kereszténységen egy tradicionális, középkori vagy egy liberalizmus-ellenes Szent X. Pius pápa által képviselt konzervatív kereszténységet értünk, akkor messzemenőkig kereszténység-párti vagyok; ha a kereszténységen egy szélsőségesen profanizálódott és liberalizálódott-szekularizálódott Hit Gyülekezete típusú kereszténységet értünk, akkor (az ilyen típusú „kereszténységgel" szemben) kereszténység-ellenes álláspontot képviselek. Ha Európa vonatkozásában merül fel a kereszténység megfelelő voltának a

kérdése, akkor mindenképpen a keresztény álláspontot képviselem; ha viszont az arab világ vonatkozásában merül fel a vallás kérdése, és azon belül az iszlám adekvát volta, akkor mindenképpen muszlim-párti vagyok.

A Habsburg-kérdés vonatkozásában is hasonlóképpen nem a végletesen leegyszerűsítő (vagy fehér, vagy fekete) megközelítési módokat tartom helyesnek. Ebben a kérdésben súlyos hiba *en block* beszélni „a Habsburgokról". Szintén súlyos hiba homogén közösségként kezelni az uralkodó család különböző tagjait-képviselőit. Itt a különböző uralkodókat-személyeket alaposan és különböző viszonylatokban kell vizsgálni. Például I. Ferenc József mint nagyformátumú államférfi tiszteletnek örvend a szememben (éppen úgy, mint szárnysegédje, vitéz nagybányai Horthy Miklós kormányzó szerint is). De ugyanígy tiszteletre méltó a jóval kisebb formátumú és tiszta lelkű IV. (Boldog) Károly, akikhez sem kvalitásban, sem emberi tartásban, sem lelki tisztaságban nem mérhető például a felforgató francia forradalmat importáló liberális és szabadkőműves Kossuth Lajos (még akkor sem, ha ő magyar volt), vagy az elmebeteg, önmagát vörös republikánusként definiáló, szintén szabadkőműves Táncsics Mihály (aki utóbbi ráadásul még magyar sem volt). Ugyanakkor ki kell mondani, hogy például Habsburg György vonatkozásában a nemzetközi pénztőke ügynökével-zsoldosával-Júdásával, a hazaáruló Bokros Lajossal való szövetkezést csak alávaló és megvetendő hitványságról, hazaárulási kísérletről szóló tanúbizonyságként lehet értékelni (és nemhogy uralkodói, hanem mindenféle közéleti tevékenységre való alkalmatlanságként).

Azt gondolom, e néhány gondolattal sikerült érzékeltetnem, hogy itt igen komplex és árnyalt megközelítést igénylő kérdésekről van szó, és minél leegyszerűsítettebben (vagy fehér, vagy fekete) akarjuk kezelni a kérdést, annál távolabb kerülünk az igazságtól. A Habsburg-kérdés helyes, elfogulatlan vizsgálatát nehezíti a tény, hogy például az 1848–49-es események sajnos sok szempontból az 1789-es francia forradalom – amely szélsőségesen felforgató, baloldali, offenzív szabadkőműves támadás volt a törvényes rend és tradicionális társadalmi berendezkedés ellen – magyarországi adaptációi voltak. A felforgató erők aktuális célkitűzéseiknek megfelelően, a monarchiák (mint kvázi-birodalmi berendezkedések) megrengetése érdekében, éppen a nemzeti karakter felvételével, a nemzeti érdek köntösébe bújva hajtották végre offenzív hadműveleteiket. Sokan nem képesek belátni, hogy 1848-ban egy gyengülő félben lévő nemzetek fölötti, szakrális, társadalmi és birodalmi egységet akartak tovább gyengíteni és szétverni a pusztító sötét erők, és ennek a hatékony kivitelezéséhez választották a nemzeti érdekek magasabb egységből kiszakított, integrálatlan hipertrofizálását és kaotikus képviseletét. Ma az általános alászállás jelen fázisában pedig oda jutottunk, hogy a sötét társadalompusztí-

„Sokan nem képesek belátni, hogy 1848-ban egy gyengülő félben lévő nemzetek fölötti, szakrális, társadalmi és birodalmi egységet akartak tovább gyengíteni és szétverni a pusztító sötét erők, és ennek a hatékony kivitelezéséhez választották a nemzeti érdekek magasabb egységből kiszakított, integrálatlan hipertrofizálását és kaotikus képviseletét. Ma az általános alászállás jelen fázisában pedig oda jutottunk, hogy a sötét társadalompusztító erők már a gyengülő fázisban lévő nemzeti egységet akarják tovább gyengíteni és szétverni."

tó erők már a gyengülő fázisban lévő nemzeti egységet akarják tovább gyengíteni és szétverni. Felforgató céljaikat most ezért a kozmopolita, nemzetalatti, liberál-demokratikus össztársadalmi ideológia erőltetése által kívánják elérni. Meg kell érteni, hogy a jelenleg alkalmazott jobboldali, konzervatív, nemzeti érdekképviseletnek nem olyan értelműnek és módszerűnek kell lennie, mint a tradicionális értékrendet hordozó birodalmak felbomlasztása érdekében, felforgató célokkal megfogalmazott egalitárius, liberális, baloldali nemzeti érdekképviselet volt *anno*.

Ezen kérdéskör mélyebb megértését súlyosan nehezíti továbbá a nemzeti oldalon azon közoktatásban sulykolt, dominánsan baloldali történelemértelmezésből fakadó *1.)* szemléletmódbeli hiányosság, mely különbséget tudna tenni baloldali felforgató forradalmi megnyilvánulás és egy jobboldali konzervatív-restauratív forradalmi erejű megmozdulás között. Valamint *2.)* azon sötét háttértanítás, mely minden komoly valóságalap nélküli, de a történelemhamisító erők által megkérdőjelezhetetlenséggel felruházott, szinte kritérium érvényű dogmává tett tévhit, sőt babona, miszerint létezik az emberi létben fejlődés, a társadalmi életben pedig folyamatos progreszszió (haladás) tapasztalható. Azt gondolom, aki a nemzeti elithez akar tartozni, azoknak ezekkel a sötét antitradicionális és baloldali dogmákkal le kell tudni számolnia önmagában. Elsősorban önmagában, a saját mentalitásában és gondolkozásmódjában, s nem prozelita módon a másik megerőszakolási kísérletei vonatkozásában kell jeleskednie.

A társadalom és a történelem mélyszerkezetének és háttérerőinek megismerésben elsősorban a vezető elitnek kell eredményesnek lennie, s nem a tömegeket kell terhelni ezekkel. Hasonlattal élve: éppen úgy, amint az informatika és a számítástechnikai ismeretek vonatkozásában sem biztos, hogy mindenkinek szüksége van a legrészletesebb mikroelektronikai ismeretekre, beleértve az áramkörök működési elveit, kapcsolási módjait, kivitelezési ismereteit, a fémek és ötvözeteik vezetőképességére vonatkozó ismereteket, mert lehet, hogy ezek csak idegesítik és frusztrálják, s nem biztos, hogy nélkülözhetetlenek a jó felhasználói ismeretek megszerzéséhez és a hatékony felhasználásához. A mikroelektronikai szakkérdésekre (a fémek vezetőképességére, a konkrét áramkörök szerkesztésére, a kicsinyítésükre stb.) vonatkozó jártasság csak azon mérnöki gárda feladata, amely ezek további fejlesztésében kíván jeleskedni, megkönnyítve az össztársadalmi felhasználás közérdeket szolgáló lehetőségeit. Fontosnak gondolom, hogy amint a különböző fémek és ötvözetek vezetőképességéről, ellenállásáról, felhasználási lehetőségeiről való vitáknak és elemzéseknek sem a nagy nyilvánosság előtt, „demokratikusan", mindenki bevonásával kell zajlania, úgy más kérdések megvitatásának is egy a szakértők felé, és csak azok felé teljesen nyitott, szakértői grémium körében kell folynia. Nem azért mert ez titkolózó, titkos társa-

„A tudatlanság ott válik pusztítóvá, amikor azok, akik csak az elemi műveleteket ismerik, árulással vádolják a magasabb hatványú műveletek ismerőit és alkalmazóit. (…) A politika nyelvére lefordítva, a gazdasági szakértők és a reálpolitikusok nem vádolhatják a politika és a nemzet elárulásával a jelenlegi politikai harc mélyebb összefüggéseit – az okkult háború mélystruktúráját – ismerőket és az abban harcolókat csak azért, mert ezekről a lényegi szintekről, ahol a valódi küzdelem folyik, nekik halvány sejtelmük sincs."

ság volna, hanem mert a hatékony fejlesztések érdekében ez így van rendjén. Aki a szakmai alapelveket és a szükséges fogalomrendszert elsajátította, s szakmai becsületet tud tanúsítani, az válik méltóvá a szakmai elit munkájában való részvételre.

Ön, Polgármester úr – minden népszerűségi törekvést félretéve –, mi miatt képes nemcsak a cigánykérdésben, hanem olyan történelmi jelenségekkel szemben is alternatív álláspontot kialakítani, mint 1848–49?

Hogy a magyar jobboldal ma ugyanazon személyeket tekinti példaképeinek, mint a baloldal, és hogy a baloldali történelemhamisítás szemléletmódját és értékítéleteit magára nézve kötelezőnek érzi, s nem megtagadandónak, az egy konzekvens jobboldali nézőpontból teljességgel érthetetlen és teljes mértékben elfogadhatatlan.

A baloldali történelemhamisítás torzító jellegét bizonyítja, hogy a 19. század kiváló és valóban tiszteletre méltó személyiségeit – Széchenyi Antal, Vay Miklós, Dessewffy Emil, Dessewffy Aurél, idősb Szőgyén-Marich László, Jósika Sámuel erdélyi kancellár, Hám János kinevezett hercegprímás, ifj. Mailáth György országbíró, Simor János hercegprímás stb. (akik közül néhányuk életművét, tetteit és fontosabb gondolatait már a 2000-es évek elején megismerhetővé tették a *Tradíció* évkönyv szerkesztői) – távolról sem ismerik a nemzeti oldalon. Pedig e személyiségek sokkal alkalmasabbak a példaképként való megjelenítésre, mint közismert, destruktív és felforgató kortársaik. A baloldali, liberális, szabadkőműves és tiszteletre egyáltalán nem méltó kétes személyiségek méltatlanul, álszent és hazug módon annyira fel vannak magasztalva, hogy az elvakult „nacionalisták" ölre tudnának menni – az úgynevezett jobboldalon – józan, a történelemhamisítás sötét szuggesztiója alól önmagukat kivonni képes nemzettársaikkal, a történelemhamisítás által kreált felforgató „példaképek" megvédése érdekében. Halvány sejtelmük sincs a történelemhamisítás módszertanáról, és fogalmuk sincs arról, hogy nem csak felforgató, destruktív és anarchisztikus módon lehet képviselni a nemzet érdekeit. A mai áljobboldali és álnemzeti körökben sokaknak lila gőze sincs arról, hogy a pusztító erők szövetségeseiket a romboláshoz jelenleg már nem ügynökszerződésekkel és beszervezésekkel gyűjtik elsősorban. Hanem médiaszuggesztiókkal – mégpedig olyan ágensek felhasználása révén, akik kellően korlátolt belátási képességekkel rendelkeznek, és a megismerési út feladatait kellően utálják, vagy eleve alkalmatlanok arra, ugyanakkor viszont kellően ambiciózusak, materialisták és konformisták. Olyanok felhasználása révén, akik anyagi vonalon kellő birtoklási és megszerzési vággyal, kellő hataloméhséggel rendelkeznek, vagy kellően sértődékenyek és sértődöttek. Ezen ügybuzgó ágenseknek csak a szükséges szuggesztiót és „inspirációt" kell megkapniuk megfelelő időközönként, és öntudatlanul, örömmel, „hivatástudattal" elvégzik a rájuk eső rombolási feladatokat. Megfelelően besegítenek az általánosan zajló okkult háború pusztító folyamatainak lefuttatásába.

Mi a véleménye arról, ha egy nemzeti aktivista polgármesteri választásokon indul? Hogyan kell ezt szakmailag megfelelően végrehajtani?

Az indulás mint szándék és cél kiemelten üdvözlendő ilyen esetben; a felkészületlenség viszont még nagyobb mértékben elítélendő. Ha valaki egy közösség vezetője akar lenni, akkor fel kell készülnie arra, hogy a tanítványság fázisát nem lehet megkerülni. Csak abból lesz kiváló mester, aki a felkészülés során kiváló tanítvány is tudott lenni. Aki egy deszakralizált, haldokló közösséget a szakralizáció irányába akar el-

mozdítani, annak saját élete spiritualizációja és szakralizációja útján is élen kell járnia. Ez nem lehetséges az organikus közösséghez való árulásmentes, hűség jegyében álló kapcsolódási képességek nélkül. Az érett tanítványság fokán olyan eleven alá- és fölérendeltségi viszonyokkal rendelkező, szolidaritással és lojalitással folyamatosan erősített, árulóktól megtisztított közösség hasznos tagjává kell tudni válnia, melyhez később egy közösség vezetőjeként ki kell tudni építenie önmagában minden szükséges képességet, hogy önállóan is meg tudjon szervezni, majd működtetni egy egészséges és erős organikus közösséget.

A jelenlegi jól-rosszul nemzeti oldalnak nevezett mozgalom „még nemzetibb" kritikusai – látszólag vélt vagy valós sérelmeiktől fűtött – bosszúhadjáratukban nem válogatnak az eszközökben: rágalmazás, hazudozás, gyűlölködés az állandó kísérője tevékenységüknek. Erről mi a véleménye?

Minden alkalommal, amikor ezt tapasztalom, mélységesen megdöbbenek az illetők alacsonyrendűsége, kicsinyessége, pitiánersége, gőgje és brutális önzősége láttán. A közösség vezetésének-szolgálatának fontosabb pozíciói vonatkozásában újra és újra csak a teljes méltatlanságukról és alkalmatlanságukról győződök meg. Erre egyszerűen azt szoktam mondani barátaimnak, hogy ezt már az óvoda homokozójában, a gyermekeinknek is meg kell tudni tiltani, ha egészséges embereket akarunk belőlük faragni. Azért tilos, mert rendkívül káros, ugyanis ilyen magatartással és emberekkel nemhogy a közösség egészségessé, erőssé és élővé tételére nincs remény, hanem e bomlasztó magatartás garantáltan csakis a züllesztés és az erők szétforgácsolásának kártékony hatását eredményezi.

Sokszor hangsúlyoztam már előadásaimban, hogy a nemzeti oldalra úgy kell tekinteni, mint egy erőssé szervezendő hadseregre, melyben sokféle fegyvernem és sok típusú hadosztály van. Akik a nemzet felemelésért dolgozó hadsereg értékes és oszlopos tagjai kívánnak lenni, azok közül mindenkinek *1.)* meg kell találnia méltó helyét és saját harci állását, Istentől kapott képességei és tehetsége függvényében; *2.)* mindenkinek meg kell tanulni ebben a hadseregben a bajtársakkal szinergikusan és csapatkötelékben működni; *3.)* mindenkinek be kell tudni azonosítania az igazi ellenséget, vagy szimbolikusan fogalmazva a sokfejű sárkányt; *4.)* ismernie kell a tomboló tudatelsötétítő-elmegyilkos-lélekmérgező okkult háború természetét, s az ebben való küzdelemhez szükséges harcmodort és szükséges fegyvereket. *5.)* E háborúban nem lehet megengedni azt a luxust, hogy a hadtest különböző csapatai-hadosztályai elképesztő aljassággal, önkényesen, kicsinyes ürügyek okán, kiszámíthatatlanul egymásra kezdjenek tüzelni. *6.)* A különböző hadosztályoknak nem egymással, egymás ellen irányuló tűzharcban kell megmérkőzni, hanem *7.)* saját harcmezejükön kell a legjobban teljesíteni; s *8.)* ha lehet, tökéletesen összhangba kerülni a többi hadtest hadműveleteivel (harmonikusan kiegészítve és felerősítve egymást).

Aki nem képes belátni ezt, az vagy egy rászedett és megtévesztett balek, hülye, vagy egy beépített hazaáruló, utolsó piszkos gazember. A tomboló okkult háború e kritikus, de a formálódó, organikusan szerveződő-erősödő nemzeti oldalnak sok szempontból mégis kedvező állásában, a már működő nehéztüzérségű hadtestet, a Jobbik Magyarországért Mozgalmat az önkény és az egyéni sértődöttség jegyében megkísérelve szétverni – reményeim szerint – nem lehet.

Azt gondolom, hogy a háború jelen állásában – látva a kormányzó álnemzeti, nyárspolgári, liberális mutyipárt szemfényvesztő és megtévesztő ámokfutását – sokkal inkább mindent

meg kell tennünk a Jobbik megtisztulásának és megerősödésének elősegítése érdekében. Ha a Jobbik sem tud, minimum alsó vezetői szintekig lemenően megtisztulni az alkalmatlan emberektől, és az érdemelvűség *(meritokrácia)* jegyében alapszervezeti szintekig megreformálódni-újjászületni, valamint nem tud kiépíteni civilekből és szakemberekből erős nemzeti mozgalmi hátteret a rendelkezésére álló emberi és anyagi erőforrásai felhasználásával és megnemesítésével, akkor az MDF, Független Kisgazdapárt, a KDNP, a MIÉP stb. sorsára fog jutni.

Az építési és összefogási szándék nélküli, teremtőiség-mentes, sósavszerű, primitív, demagóg és destruktív kritika sehova sem vezet. Kizárólag olyan beteg lelkületet demonstrál, amely arrogáns módon, de valódi tudás nélkül és mindenáron úgy akar valamilyen kulcspozícióba kerülni, hogy közben egyáltalán nem képes bajtársaival szolidaritást vállalni, nem képes csapatkötelékben dolgozni, és képtelen egy organikus közösség éltető szervévé válni.

Mi a véleménye arról, hogy ma már nincs jobb- és baloldal, csak nemzeti és nemzetellenes erők vannak? Elegendő-e az, ha valaki „nemzetiként" tételezi önmagát?

Súlyos hiányosságnak tekintem az igazi jobboldaliság fogalmának elhalványulását, ugyanis e fogalom elengedhetetlen a megfelelő politikai-közéleti tevékenység végzéséhez. A helyesen értelmezett jobboldaliság és baloldaliság olyan társadalmi-politológiai törésvonalat definiál, melynek megértése a közösség felemelése szempontjából kulcsfontosságú és nélkülözhetetlen, annak ellenére, hogy a világelsötétítő erők jelenkorban folyó akcióinak egyik fontos és kiemelt célja a nemzetek és a nemzeti lét totális felszámolása lett. Ám a nemzetek szempontjából e drámai időkben is tudni kell értelmezni ezeket a nemzetek ellen irányuló kegyetlen és összehangolt támadássorozatokat tágabb és magasabb-mélyebb összefüggési keretekben is, ha ebben az ádáz harcban eredményesen akarjuk folytatni a küzdelmet.

„az ember számára nincs hasznosabb és szebb dolog a rendnél! Ugye, a kórus is emberekből áll? De ha mindegyikük azt teszi, ami éppen eszébe jut, zűrzavar lesz belőle, nem valami örömteli látvány! Ha viszont szép rendben lépnek fel, úgy énekelnek, érdemes megnézni és meghallgatni őket. Egy rendezetlen hadsereg fegyelmezetlensége (…) öröm az ellenségnek, de dicstelen látvány és tökéletesen hasznavehetetlen a barátok számára, ha összevissza áll a szamár, a nehézfegyverzetű gyalogos, a málhahordó, a könnyűfegyverzetű, a lovas, a szekér! Hogy juthatnak előre, ha egymás útjában állnak, a menetelő a rohamozónak, a futó az állónak, a szekér a lovasnak, a szamár a szekérnek, a málhahordó a nehézfegyverzetűnek? Ha pedig harcra kerülne sor, hogy állnák meg a helyüket, ha így viselkednek? (…) A rendezett hadsereget nagyobb örömmel nézik a barátok, és nagyobb aggodalommal az ellenség!"

Xenophón (Ford. Németh György)